

Karakurbağa bu mektubu güneşte parlayan taşta bırakmış ve kırkayak dansetmek için oraya geldiğinde onu bulup okumuş. Nasıl yaptığını düşünmeye başlamış kırkayak. Önce bir ayağını, sonra bir diğer ayağını oynatarak şimdiye dek nasıl yaptığını anımsamaya çalışmış. Ve sonunda anlamış ki, nasıl yaptığını kendi de bilmiyor. Bir daha da yerinden kıpırdayamamış. Orada yatıp düşünmüş durmuş ve arada bir kırk ayağından birini kararsızca oynatmış, ama bir daha hiç dansedememiş. Evet, dansı hepten sona ermiş.

NEDEN ÇOCUKLAR İÇİN YAZIYORUZ?

Neden çocuklar için yazıyoruz gibi bir konu üzerine konuşmam gerektiğini öğrendiğimde, açıkça itiraf edeyim ki, kendimi kırkayak gibi hissettim. =

Neden, diyeceksiniz. Kendimi kırkayakla karşılaştırarak devam edeyim: Öylece oturup kararsızca bir o bir bu bacağı oynatıyorum ve bu sorunun yanıtını bugüne kadar bilip bilmediğimden artık hiç de emin değilim. Aşağıdaki düşüncelerle birlikte eski doğallığıma yeniden kavuşmayı ummaktan başka çarem yok. Ve tabii bu soruyu başkaları adına değil, yalnızca kendi adıma yanıtlayabilirim.

TÜKENMEYEN ÇOCUKSULUK

Gelelim neden çocuklar için yazdığımı. Daha bu noktada takılıyor ve ilerleyebilmek için soruyu kendime başka türlü sormam gerektiğini görüyorum, çünkü ben aslında çocuklar için yazmıyorum. Söylemek istediğim şu: Çalışırken hiçbir zaman çocukları dikkate almıyorum, onların beni anlaması için nasıl ifadeler kullanmam gerektiğini düşünmüyorum, bir konuyu çocuklar için uygundur diye seçmiyorum ya da uygun değildir diye bir kenara fırlatmıyorum. Olsa olsa şunu belirtebilirim: Kendim çocuk olsam severek okuyabileceğim kitaplar yazıyorum ben. Bu ifade kulağa hoş gelse de, gerçeği karşılamıyor pek, çünkü ben kendi gençliğimi anımsayıp, onu düşünerek de yazmıyorum. Çocuk yönüm bugün hâlâ içimde yaşıyor; çocukluğumla yetişkinliğim arasında bir uçurum olduğundan söz edemem, aslında kendimi o zamanlardaki gibi hissediyorum. Bu noktada, bazı psikologların düşünceli düşünceli kaşlarını çatıp, benim hiç büyümediğim konusunda mırıldandıklarını gözümün önüne getirebiliyorum. Tabii bu da çağımızda ağır bir hata olarak görülüyor. =

Bunu da göze alarak itiraf edeyim ki, ben aslında hiçbir zaman gerçek anlamda büyümedim. Çağımızda gerçek bir yetişkin dedikleri, şu büyüü yitmiş, ruhsuz, açıklanmış olgular dünyasında varoluşunu sürdüren büyüü yitmiş, ruhsuz, bilgiç saktarlardan biri olmamak için yaşamım boyunca direndim. Bu noktada büyük bir Fransız yazarının sözlerini anmak isterim: Çocukluktan tamamen çıkmak, ölmek demektir.

Henüz bütünüyle doğallığını ve yaratıcılığını yitirmemiş her insanın içinde bir çocuğun yaşadığına inanıyorum ben. Büyük düşünürlerin, ilk çocuk sorularına dönmekten başka bir şey yapmadıklarına inanıyorum: Nereden geliyorum? Neden dünyadayım? Nereye gidiyorum? Yaşamın anlamı nedir? Büyük yazarların, sanatçıların, bestecilerin yapıtlarının, onların içlerindeki tükenmeyen çocuğun oyunlarından kaynaklandığına inanıyorum. İster dokuz, ister doksan yaşında olalım, gerçek yaşamızdan tamamen bağımsız olarak içimizde yaşayan bu çocuktur; şaşıрма, soru sorma, hayran olma yetisini yitirmeyen çocuk; öylesi kırılğan ve korunmasız olan, acı çeken, teselli bekleyen ve uman içimizdeki çocuk; yaşamımızın son gününe dek geleceğimizi anlamlandıran içimizdeki çocuk. =